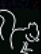
de kleur van schaduw

de kleur van schaduw

harry van der ven

harry van der ven

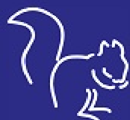
Gaandeweg worden gedachten aan flarden getrokken.
Ze worden schaduwen, waaraan het oorspronkelijke nog te herkennen is.
In zijn eerste bundel kijkt Harry van der Ven naar de kleur van die schaduw. En als hij kijkt wil hij ook zien. Zowel wat om hem heen, als wat in hem gebeurt.
Zijn aforismen en korte gedichten tonen in speelse taalvondsten de betekenis van belevingen en spontane gedachten. Een gevoelige blik op gewone en bijzondere dingen. Humoristisch, ernstig, nijdig of prikkelend, en zeker niet alledaags.

Harry van der Ven (1948) is een creatieve veelpoot.
Beeldend kunstenaar. Kreeg onder andere voor een serie portretten een persoonlijk compliment van Rolling Stone Keith Richards.
Rockgitarist. Zijn band speelde als support act samen met BLØF en Rowwen Hèze.
Daarnaast jarenlang bestuurlijk adviseur in crisisbeheersing van Van Agt, Houben, Maij-Weggen en de Europese Commissie.
Veelzijdig en druk, en nooit losgekomen van de verslaving om zich onder te dompelen in het leven.

Hij schrijft zoals hij schildert en gitaar speelt. In zinnen van een enkele regel, een paar woorden. Pakkende gedichten met weinig, maar wel de goede woorden. Direct, als de uitdagendste rock riff, als de sprankelendste kleurschakering.

Deze bundel laat zien hoe iemand denkt, voelt en denkt over wat hij voelt.

www.gopher.nl

de kleur van schaduw

harry van der ven

Uitgeverij Gopher B.V. – Utrecht

Colofon

ISBN 90 517 9461 4
EAN 978 90 517 9461 8

1e druk, 2006

Exemplaren zijn rechtstreeks te bestellen via internet:
www.gopher.nl

Gopher B.V.
Postbus 8018
3503 RA Utrecht
Tel.: 030-2905320
Fax: 030-2905310

Omslag : olieverf/papier, 1987 Harry van der Ven (haVen)
Vormgeving : haVen
Fotografie: haVen

ik open mijn gevoel en
dicht mijn gedachten

er is meer zichtbaar

dan er ooit te zien kan zijn

als je kunt kijken

met gesloten ogen

ik schrijf refreinen om hun betekenis

met de coupletten erbij

worden het maar liedjes

en daar zit geen muziek in

ik heb het gevoel dat God eerder in mij gelooft
dan dat ik in God geloof

ik breng je het gevaar
als een verrukkelijke bonbon
als je er zacht in bijt
bedwelmt een warme likeur je zinnen
en ik zal je verleiden
zachtjes in mij te bijten

blikken kunnen niet doden
maar wel laten leven

ze zei Ik zal model voor je zijn

De gloed op haar gezicht

was in ieder geval prachtig rood

je zoekt waarheid

vraagt je altijd af

wat is waar

en soms is het daar

in wie weet wie allemaal

iedereen

zoek ik jou

zij bouwt het nest
dat hij onderschijt voor hij vertrekt

instinct zegt een vrouw
dat zij haar kind laat groeien
het instinct van een man vraagt
dat zijn kind hem laat groeien

liefdes beginnen door de dingen
die je wil
en eindigen in de dingen
die je niet meer wil

soms storm ik hunkerend
tegen de deur naar geluk
wild, begerig en vergeefs
ik had hem slechts eenvoudig
naar me toe hoeven trekken

een kind is duidelijk in wat het wil
zo wil ik kind blijven
en dit kind geven
wat het wil

doe wat je droomt
en verwerkelijk jezelf

je ontkleedt je gevoel voor me
nodigt me uit in je geheime vrouw
je laat me ineenkrimpen
want ik weet niet
of we dat willen

toen ze weg was
jankte ik als een beest
dat wordt aangevreten
voordat het kadaver is

tijd krijgt plotseling betekenis
wanneer het tussen je vingers wegglipt

door de sluier voor je ogen
zie ik de doffe plek op je ziel
die ik kan doen glanzen
maar het zou je verblinden

oude kunst is als een ei
niet te verbeteren
er moet nieuwe kunst komen

ze spelen graag met vuur
maar kunnen de brand niet blussen
door hun watervrees

zoekend naar essentie

schep ik

en vernietig

als je kreunt

bespeur ik in je geur

hoe diep je gevoel zit

toen ik in de glans van haar ogen keek

trok haar blik zich terug

in een diepte

waar het ontzaglijk warm moet zijn

ik was schuldig

want eigenlijk vree ik met mijn liefde

velen verliezen hun liefde

voor ze die beleefd hebben

ooit kon ik feilloos liegen

en eigenlijk alleen mezelf bedriegen

hoeren zien en zwijgen

een glimlach, even, maar toch

reëel is alleen de fictie
die wij daarvan hebben

niet kiezen tussen
maar kiezen voor

als het is, zoals het is,
moet het ook zo zijn

velen menen dat aanvoelen,

feilloos aanvoelen,

kan zonder innige aandacht

je weet wat ik denk

prachtig dat je dat weet

en dat ik dat denk

in mijn atelier

stinkt het naar verf en peut

verstikkend maar lekker

ik ruik mezelf

velen sterven van honger
terwijl ik pas leef door mijn honger

keuzes zijn gemaakt
voordat je aan kiezen toekomt

leegte is gevuld met eenzaamheid

als ik sneller zou leven
zou de bloesem van de lente
als vuurwerk uit de bomen spatten

het jammere is alleen
dat als de zomer komt
de lente alweer voorbij is

een dood takje dat onder mijn voet brak
was het enige teken van leven

als het goed is
begint de leegte pas buiten jezelf
niet de ruimte
want als het goed is
begint ruimte in jezelf

we hadden het grootste geheim
en zonder het te kennen
zag iedereen het aan ons

als jij er niet meer bent
moet ik geen gedachten,
geen herinneringen,
meer hebben,
zoals een van de zwanen,
die wij samen zijn

je lach kan het lood van leven
omtoveren in een goud van even

soms blijken mensen weer een muur
die me gevangen houdt

na een tijdje bemerkte ik
dat ik niet meer wist wat ik dacht
en werd me bewust dat ik liep
maar niet begreep waarheen
tot ik, godverdomme, voor een kerk stond

niet de een of de ander
maar de een en de ander

ze weten wat verf en doek zijn
waarmee een schilderij gemaakt wordt
maar zullen er nooit een maken
ook kennen ze verstand en gevoel
God weet of ze daar ooit iets mee maken

ik wil, een keuze heb ik niet

ijle geesten
verdoemd tot onafzienbaar dolen
ieder in een eigen afwezigheid
vreemde jongens, die doden

leven is een prik
waarmee je anderen injecteert
en er zijn veel kleinzerigen

het ontglipte me weer
voordat ik eraan begon

je geeft me al veel
want je wilt iets van me
maar ik wil alles
dus zal het moeilijk worden
en dat is het mooiste

ze zijn dood hoewel niet gestorven
maar het geeft niet
ze zijn ook geboren en leven niet

haar onbevangenheid heeft een
vanzelfsprekende kracht
sterker dan welke kwade bedoeling ook

wat het schilderij nog tekort kwam
moest ik zo laten
hier kon ik het gemis niet beter laten zien

om het goed te kunnen vernietigen
moet ik het begrijpen
en eerst zelf scheppen

als we hetzelfde zijn
en dat zijn wij
dan weet ik wat je wilt

geen smoesjes meer,
ik loog weer
heerlijk

sommigen kunnen het niet weten
anderen willen het niet weten
de meesten zullen het nooit weten

als een nietsontziende vuurstorm
joeg haar blik door mijn ogen
naar het diepst van mijn ziel

hunkering fluistert, roept,
zeurt en schreeuwt
Luister dan toch

tijd is een zotte illusie
bedacht om geen naam te hoeven geven
aan wat niet beleefd werd
maar we geloven in tijd
om wat wel beleefd werd
terwijl alleen al een herinnering leert
dat het slechts bijgeloof is

mijn penselen
een vreemd dreigend leger
van krijgshaftige speren
aangetreden in nonchalante slagorde
en dan
een schilderij in een ademtocht

tijd bestaat niet

de geur, vochtige wasem van de kilte,

is als altijd tevoren

hetzelfde licht

zo heet als al die nachten

zij, onmisbaar licht

dat mij zichtbaar maakt

liefde is een wijngaard vol emoties,

die moeten knallen

uit schuimende champagneflessen

Ik kan je niet missen!

Ah, dus je houdt niet meer van mij,

gisteren zei je nog Ik mis je!

aanrakingen, zonder liefkozing

meer een signaal dan een streling

eerder een bevel, zelfs geen verzoek

vertrouw je aanvaarding niet

het is de lafheid

die je verzet wil breken

tijd, om structuur, grenzen
te leggen aan ons bestaan
in de ijdele hoop
daarmee het wezenlijke te kunnen sturen

een nacht die niets te bieden had
dan weer een dag

ik luister niet naar hun woorden
slechts naar de holle klanken
die de ware leegtes in hun ziel tonen

onze gedachten lopen langs dezelfde sporen

die we lang geleden samen trokken,

samentrokken

Hoe gaat het met je?

En ik antwoord: Slecht!

omdat ik ook geen belang stel

in hun verhaal

ze denken allemaal na

en beseffen niet

dat ze bewusteloos leven

spijt en vrijheid, vechtend

in een tot elkaar verdoemde omstrengeling

blind staarde ik

in de holtes van ontbrekende gedachten

ik voelde me zo belachelijk

alsof ik vissen water wilde geven

een vrouw bewaart maar een geheim

de grens waar ze zich overschrijdt

ik wil nog even wakker blijven
wat dromen
voor ik ga slapen

mijn leven
juichen en janken
maar ja, wat zou er verder kunnen zijn

je hebt de vrouw in je
nog niet ontmoet
en ze hunkert zo naar aandacht

overal liepen mensen
en ze keken me aan
of ik God was
wat deed je toch met me

zo weerloos als je daar lag
zo veel sterker dan ik

bij sommigen ligt de oppervlakkigheid
flinterdun aan de oppervlakte
de meesten helaas
zijn er tot op het bot mee doortrokken

om ons van de erfzonde te bevrijden,
zeggen ze
en ik merk dat dat dus niet gelukt is

weet jij al of je te vertrouwen bent

en als ik nu wegga
kom ik alleen maar nog dichterbij

als je het zou willen verzinnen
kun je het niet bedacht krijgen

ik maakte allerlei verkeerde keuzes
en, God nog aan toe, het is prachtig

als de plicht roept
lonkt de vrijheid

hier vond ik het,
verder is er niets te zoeken

mijn klok tikt sneller dan de jouwe
en toch lopen ze gelijk

eerst zag ik je glanzen

toen schitteren

nu ben je dof

de glans te diep willen oppoetsen

je kwam midden in de zon

van mijn verliefdheid staan

nu heb je een zonnesteek

je wordt geboren en laat een boer

leeft wat

laat nog een scheet

dan ben je weer dood...

het mooiste kontje
een perzik
bloot op mijn fruitschaal
rijp voor een schilderij

de vrijheid is in zicht
vrijer
zal ik me wel nooit voelen

waar een wil is
is een weg
ook een verkeerde

wat zou je me vragen als ik alles wist

en belangrijker nog

wat zou je me vragen als ik niets wist

Maak je geen zorgen, zei ze

Maak je geen zorgen, antwoordde ik

we zijn 75% water, toch waterdicht

net als bij emotie

en leidt ons alstublieft in bekoring ....

voor we ons bonden
lieten we ons los
beter was geweest
niet loslaten, wel vrij

je bent nu een deel van mij
en als ik een hekel heb aan mezelf
is het niet dat deel

als jij slaapt en ik wakker ben
voel ik de eeuwigheid
hij is leeg en afwezig

we kunnen het alleen met elkaar vinden
als we het bij elkaar kunnen vinden

in elk schilderij schilder je jezelf
waarom dan toch wil ik jou schilderen

wij zijn niet vrij,
gedachten zijn niet vrij
jij kende mijn gedachten
en ik kan je alleen
mijn verontschuldigingen bieden
al spijt mij niets

het komt nooit meer goed met ons
nu ons instinct
is ingewisseld tegen verstand

als het leven mij aanvalt
vecht ik terug
en ik heb nog altijd gewonnen

trek het je niet aan
het leven is kut
en je kunt er alleen maar van houden

dus heb ik jou ook gebruikt
en je had het in de gaten

met die ene rode roos in mijn hand
keek iedereen me verdacht stil aan

de waarheid is dat ik het je wil zeggen,
dat jij het wilt horen
en eerlijkheid is dat we er niet over praten

verlangen doet verwachtingen sprankelen

Geld maakt niet gelukkig....

Nou, en....?

ik wil alles met je delen,

kom ik er eindelijk eens van af

ik was tegen je

dat moest ik voor je doen

Vriendschap dan maar?

maar het kon zelfs niet meer vriendelijk

ik weet dat er nog zoveel meer in me zit
waarom voel ik me dan zo leeg

ik haat sterfgevallen, altijd weer
een paar dagen naar de kloten

nog steeds heb ik het gevoel
dat ik jong dood zal gaan

vijfenzeventig procent water
de meesten eigenlijk 95% zeik

de wind rukte vreselijk aan mijn lijf
wilde me duidelijk bij mijn kladden vatten

als je voor me staat
gaat mijn ziel open
maar pas als je weggaat
kom je binnen

ik mag jou
graag
lijden
zien

ik wilde een intens muziekstuk componeren
maar kwam nooit verder dan die ene toon
tot ik besefte dat het al af was

bij transparant blauwe hemel
zal het geel van de zon
het gras natuurlijk
sappig groen kleuren

er is een tijd van komen
en een van wegkomen
en soms eerder nog van ontkomen

opeens bedacht ik
Ik zou nu dood moeten gaan
nu, op het hoogtepunt
Maar toen besloot ik dat
een nieuw hoogtepunt beter was

als je tijd verliest
verlies je niets

ben je helder als glas
dan zien ze je niet
of toch wel?

ik kocht een rode roos voor je
om met de doornige stengel
je blote kont te striemen

het is niet intenser te beleven
dan ernaar verlangen

soms
ben je
niet
om aan te zien
zo mooi

ik kon er geen genoeg van krijgen
tot het teveel was

pauwenveren,
adembenemend mooi,
toen ik ze tussen je billen stak

ze zeiden
Jouw vrouw
moet wel veel met jou te stellen hebben
En het klonk als
dat zij haar wilden zijn

intens

intiem

integer

introvert ook

zo

interessant

ik zou boven mijn hoofd

een aureool moeten laten tatoeëren

ik vind het wel goed dat ik dood ga

ik moet er niet aan denken

dat ik levend ga

terwijl de een er op af vliegt
een ander niet verder komt dan fladderen
en de meesten blijven zweven
lijk ik altijd maar een beetje te dwarrelen

zou ik het mooiste schilderij ooit maken
ik zou niet kunnen leven
met het verlangen het te verbranden
De mooiste liefde beleven,
zo gevaarlijk

ik zou veel liever daar in het gras liggen,
godsakker

als een bezetene rammelde het instinct
aan de ijzeren tralies van mijn verstand
tot zij tussen de tralies door
mijn kooi in glipte

als ze zeggen
ik kan het wel vergeven, maar niet vergeten
zullen ze je het altijd kwalijk nemen

velen weten dat ze nog veel meer denken
helaas denken ze ook
dat ze nog veel meer weten

niet zeiken,

als ik A zeg

zeg ik A

voor alles wat je doet

heb je ooit gekozen

maar bij houden van door merg en been

valt niets te kiezen

sommigen zwemmen tegen de stroom op

anderen waaien met alle winden mee

of dobberen maar een beetje rond

je kunt ook je eigen gang gaan

ik weet nu al
waarom ik straks op je uitgekeken ben
troost is
dat het wederzijds zal zijn
hoop ik

ik schopte een eikel weg
die tien meter verder
in een kuiltje hobbelde
zoals ooit mijn knikker in het potje stuiterde
en dan ben je weer acht

laat je zien, laat je zijn

al het mooie dat ik ooit beleefde
komt nu samen
en ik geniet ervan
dat ik weer de kans heb
er deze keer geen klerezooi van te maken

hoe meer ik er niet naar keek
hoe minder ik het verlangen kon weerstaan
het te zien

rood glas ben ik, en jouw glas is blauw
bij elkaar het paars van rouw

ik ben niet anders

dan andere mannen

ik ga er alleen anders mee om

het regende en

toen begon ook de zon te schijnen

precies zoals ik me voelde

je loopt, beweegt en kleedt je zo

dat je lichaam niet te zien zal zijn

en het is zo prachtig

maar misschien daarom juist

na al het slimme denkwerk

de gedachten, de overpeinzingen,

te moeten beseffen

dat het dom was

niets kan een band meer bevestigen

dan die los te laten

ach wat,

doe maar gewoon niet gewoon

de wereld

draait vanzelf wel door

je riem moet zo strak zitten
dat er nog een hand tussen kan
het liefst de mijne

na verloop van tijd
stelde ze geen vragen meer
maar antwoordde
op ongestelde vragen
Daar vloeit bloed uit

als er een vonk is
is er slechts wat wind nodig
om het vuur op te doen laaien

waar rook is, is vuur
het kan ook koudvuur zijn

vlak voor je blik strak op leeg ging
hadden je ogen je verraden

wie onophoudelijk een stap verder zet
ziet nooit dat hij er is

om gedachten te houden
moet je ze onthouden

er zijn dingen

waarover je niet kunt praten

maar toch moet ontzwijgen

met de macht die ik voel

moet ik ogen blauw kunnen laten worden

om te weten hoe lekker een bonbon is

moet je niet steeds dezelfde pakken

als ik alleen ben voel ik me minder eenzaam

dit bos is mijn bos
ik trek het aan als een winterjas
wanneer het leven koud voelt
als een regenjas
wanneer het tranen regent
en als een luchtige bloes
die om me heen fladdert
en mij beschermt tegen de brand
van de zonnige zaligheden

ik voel me een catamaran
die van je wegvaart
met als stabiele drijver naast me
jouw gevoel
dat zegt dat het de juiste koers is

ik ben nog nooit vrijwilliger geweest
terwijl ik toch vrij willig ben

mensen zijn erfelijk

eerst maken ze je er voor uit
dan word je het

het mooiste
is vaak het venijnigste
dat je kan overkomen

als ze weg zijn
koester je de herinnering
je kunt niet anders leven
maar het doodt je ziel

het is zoals bij ophouden met roken
je moet al gestopt zijn
voor je de laatste sigaret opsteekt

dagdroom, nachtmerrie
terwijl ik alleen 's nachts droom
en het overdag een nachtmerrie is

wil je met me trouwen?
ik neem tenminste aan
dat jij geen seks voor het huwelijk wil

we zijn het enige wezen
dat kan leven zonder natuur
we zijn de enige wezen

als ik dat wil
doe ik niet wat ik wil
en omdat iedereen gelijk is
doe ik ook niet wat jij wilt

kleurenblind worden is erger
als je al kleuren zag

in jou brandt een mooi en warm vuur
waarvan het flakkeren in je ogen te zien is
geen wonder dat ze bij jou
een open haard voelen

je moet voorzichtig omspringen
met je gezondheid
want je hebt er maar één van

helaas voor de natuur
heeft de mensheid uitzaaiingen

ze zei, volkomen terecht,
Jij hebt niet de gave
over niets te kunnen praten

je beleeft jezelf niet meer
door steeds te werken aan wie je wilt zijn
in plaats van te werken met wie je bent
het doet denken aan iets
waaraan ik niet wil denken

ze doen me tekort als ze beweren
dat ik me aanstel als een idioot
want dat is niet zo
ik ben het echt

niet iedere religie is lam

Mannen vergissen zich vaak in de lengte,
zeggen vrouwen graag
Dat klopt, want ze weten niet half
hoe lang een huwelijk is

generaals vol onderscheidingen,

nooit gevochten,

echte krijgers,

maar dan anders

ik weet alles wat ik weten moet

maar ja, ik ben een twijfelaar

want tenslotte is alles ook anders

ze komt niet tot bloei

omdat haar bloesem bevroor

toen ik het roze pluche van de stoel zag
prees ik me gelukkig
dat het me niet deed denken
aan haar schaamhaar

je kunt er een punt achter zetten
maar de volgende zin
is onvermijdelijk
misschien op een nieuwe regel,
een nieuwe alinea, of na een witregel,
het verhaal moet en gaat verder
en heeft altijd te maken
met wat voor de punt staat

als jij je instinct kunt beheersen
waar het mij altijd maar leidt
heb je me veel te leren
en zal ik niet meer moe hoeven zijn

nu ik wegga wil ik zeggen
tegen iedereen die een hekel aan me had
Geniet nog maar van dit moment
want voortaan kom je jezelf tegen

seks is energie
want E=MC2

vrijheid van meningsuiting

en belangrijker nog

vrijheid van mening

ze keek zo niet begrijpend

geschokt door de herkenning

dat ik haar verwarring in me voelde

en ervan genoot

op het laatst

kon ik niet meer lopen van de honger

toen at ik me helemaal vol

en kon weer niet lopen

ineens was je er

en ik heb je gemist

helaas

dooien, dat begrijp ik

maar wat is dan, in Gods naam,

ontdooien

het spleetje tussen hun tanden

werd hun handelsmerk

wat een ophef om niks

ik had zoveel spleetjes tussen mijn tanden

alles wat mis kan gaan zal mis gaan
evenals alles dat niet mis kan gaan

domoren staan hun nieren af
eh..... donoren

ze zijn niet dood
maar om nou te zeggen
dat ze leven

rokers ruiken geen onraad

aan het eind van zijn leven
was hij bijna dood

de een is als de as
waarom mijn aarde draait,
die donker en dag bepaalt
de ander als het weer op mijn aarde
de kou en warmte,
en mist

ik denk, dus ik ben
maar wat ik ben
is wat ik voel

ik weet niet of ik gelukkig ben
maar het voelt wel zo
en dat is eigenlijk al genoeg
want ik voelde me ook wel eens gelukkig
terwijl ik het niet was

mijn knikje was nogal nonchalant
maar ik kon het niet opbrengen
het te verbergen

toen ik wakker werd
voelde ik me voldoende uitgerust
om te kunnen gaan slapen

het maakt niet uit om wat
maar als het echt ergens om draait
is het altijd zo
dat we er draaierig van worden

zoveel als ik loop, ben ik wel
de wandelende tak van de familie

ik kan alleen
tegelijk horen en zien
als het met elkaar klopt

liefde is als oorlog
de vogels fluiten om je oren

naar beneden kijken
is gewoon Nee
als ze naar boven kijken twijfelen ze
allemaal gebarentaal
en alleen als ze Ja bedoelen
hebben ze het lef zich uit te spreken
wat een gebaar zeg

praat en luister goed
naar wat je zegt

een groot netwerk

vooral onder zijn achterban

zogezegd een enorm achterwerk

ik verlangde naar niets

naar niets meer dan niets

gewichtloos,

eindelijk het lichtste

maar niets bleek zwaarder

zo'n droom,

zo echt, zo werkelijk

bijna onwerkelijk

de wereld is een bibliotheek
vol van de meest verschillende mensen
en jij,
een uitgelezen boek

menigeen gaat voor waardigheid
de enkeling voor waarheid
een hogere waarde

bleke ogen
de glans verdronken
in een stortvloed van tranen

niets is zeker

dat is zeker

ik had zoveel vragen

de ene, nog niet eens echt geformuleerd,

overdonderde alweer de andere

en de antwoorden

ze deden er niet toe

woorden als pegels van Italiaans ijs

zoet, geurig, een en al smaak

en vlijmscherp

er zijn twee dingen waar ik spijt van heb
dat ik niet ten koste van alles
deed wat ik moest doen
en dat ik,
als ik het een tweede maal mocht doen,
omdat ik nu eenmaal ben die ik ben,
weer niet kan doen wat ik moet doen

ik zou mijn zo natuurgetrouwe
ge-oehoe nadoen
om je te laten weten dat ik er was
de halve nacht had je gezocht
toen een uil luidruchtig langs vloog
en ik maar roepen

zelfs ondanks hun dood

zwijgen ze niet

doelloos dolen

in een vreemde harmonie

met ruw weer

dat me in een oogwenk doorweekt

en mij een maakt

met je afwezigheid

ik voel me

als een wortel

zoals een peen is

mannen zijn zo kwetsbaar als mensen

een paar laatste woorden
in al hun liefde martelender dan pijn
verwoordden de ultieme betekenis
en zo klonken ze

een keuze maken is
je verrijken met meer
en meer nog
afstand doen van het meeste
niet kiezen dus
en gewoon alles hebben

we kregen het voor mekaar

ons met ons drieën

tegelijk aan te kijken

maar toen jij met mij begon te spelen

was haar blik weg

en even later zij zelf ook

ik kon kleuren pas harder of zachter

intenser of flauwer maken

toen de macht

die gevoelens over mij hadden

aan kracht inboette

omdat ik ze als buitenstaanders herkende

een klaaglijk silhouet

tot dood verdoemd

ben je nu

nog hunkerend naar bestaan

hopeloos vastklampend

in herinneringen van levenden

om althans nog geest te kunnen zijn

zelfs in haar gedachtewereld

was ze niet vrij

daar kon zij zelf

zich nog bedreigen

met tegenstrijdige gedachten

er is iets dat sterker is dan willen

want wat ik het heftigst wilde

kon ik niet

kon het zelfs geen naam geven

het was zomer

zomaar

rode ogen en een zilveren stoppelbaard

in primitieve saamhorigheid

rood met witte stippen

een spijtige rij van

onmacht en onbegrip

toch uit alle macht flink

voor de laatste ontmoeting

bij de kist

het was een spel

maar een spel

dat altijd menens is

ik zal altijd bij je zijn

maar niet bij je blijven

mijn plan was zo opwindend
dat ik mij eenvoudig wist te overtuigen
dat het je bitter zou tegenvallen
als ik het niet deed

een nieuw succes
dat geen andere weg overliet
dan weer op weg gaan

mijn gezicht stond strak
in een onmogelijke tegenstelling
tot de kolkende maalstroom
in mijn hoofd

het onthutsend moment van herkenning
waarin verbijstering
geen enkele gedachte
geen enkel gevoel toelaat
mijn hoofd omhoog schokt
maar mijn hersens
onbeweeglijk blijven hangen
in pijnloze gewichtloosheid
een moment waarin ik even niet besta

en altijd is er de nacht
bevriende stilte
veilige donkerte
de volle leegte
ijle handlanger

toen ze huilde

schrok ik me rot

verweet me mijn blinde hartstocht

en stamelde spijt

ze probeerde een glimlach

een mislukt lachje

zo oneindig veel mooier

toen ze zei

Het was zo fijn

en toen vervaagden ze

over een vage horizon

in een platte leegte

geluidloos, zelfs zonder stilte

als een zee van zware leem
wrong de last van de leemte
een giftig sap
van verdriet en verlangen
uit mijn gemoed
en liet een dorre leegte achter

leven is
kijkend naar de top
als een berg opzien
tegen de moeizame weg omhoog
en eenmaal boven
alles achter je zien liggen
ook de top

ik knalde het krijt

vloekend tegen het papier

mijn handen smeten

de lijnen van je lijf

ruw neer

in een instinctieve aanval

op je afwezigheid

en uit de woede verlost

zag ik dat het

een godverdomde karikatuur was

er is meer te beluisteren

dan ooit hoorbaar is

als je wilt zwijgen

duisternis, vrouwelijk,

glijdt vandaag binnen

troostend en omarmend

en morgen sluipt ze binnen

als een gemelijke kwelgeest

en man ben ik,

bijt op mijn tanden

in de dolle wil

ze te breken

we zijn twee

alleen dan pas samen

waren we een

dan waren we alleen

gegijzeld door eigen gedachten
opgesloten in een vergeten cel
en daarbuiten het leven
waar je ook niet naar kunt verlangen

je kruidig haar dansend in vrije golven
een anoniem kapsel nu
of is het mijn zelfkastijdende blik
die ook je ogen vermoeid doen zien

ze leven alsof de vraag is
wat ga je later doen
als je dood bent

gedachten, woorden
die uit alle mogelijke en onmogelijke hoeken
van de geest in mij opdoemen
en, als ik probeer mij de betekenis
in beelden voor te stellen,
met grillige bokkensprongen
over me heen springen

zombies zijn dus niet lui
als ik het goed begrijp

in de meeste gevallen is volwassen zijn
ook maar definitief verpest zijn

die oude grote kastelen

hadden van die kleine smalle ramen

zodat ze de ellende niet hoefden aanzien

Als ik me opoffer zal mijn bloed

in Gods kelk vloeien,

dacht de martelaar

maar ik zag dat het met een brandslang

in het riool werd gespoten

om de wereld binnen te laten

volstaat het niet de blinden open te slaan

je moet ook het raam open zetten

met je broek op je enkels
sta je pas echt in je hemd

een prachtig avondrood
twijfelend tussen warm en koel
ik wilde er naar toelopen
maar bleef, als goed echtgenoot
voor de TV zitten met mijn soesjes

als oude vos verloor ik wel mijn haren
maar niet mijn streken
en zeker niet mijn geboortestreek

ik zei dat mij niets kan gebeuren
God zij dank, het is niet waar
mij kan alles gebeuren

op de vraag
wat doe je, weggaan of
wachten tot het weggaat,
is maar een antwoord mogelijk
het andere doe je niet

toen je met me sprak
zei ik dat ik niets weet
maar toch weet jij nu wat jij denkt

eindelijk was ik ervaren en wijs, vol vragen
zij was jong, nog wild
en kon al mijn vragen beantwoorden

het heeft wel iets
om wild te zijn
maar als je niet oppast
word je zo aangeschoten

water, volstrekt doorzichtig,
evenals het glas
toch zie je precies hoeveel er in zit

het maakt je gelukkig
hun verdriet te kennen
en te weten dat het om jou gaat

hij nam een bruistablet
en dronk een glas water
kijk, dat is nou lef hebben
of echt dom

leven
voor de een levendig spel
voor de ander dodelijke ernst

waar je niks mee kunt
en toch wilt
wordt een obsessie

als je ooit weg zult zijn
wil ik het niet verwerken
het verdriet koesteren
als het laatste wat ons bindt
tot ik niet meer hoef

volgens de meeste mannen
hebben de meeste vrouwen
een IQ dat niet hoger is dan 75B

ach, eigenlijk was ik steeds liefhebber
geen minnaar

en dan herinneringen, nu al
wensen, verwachtingen
wringen in mijn keel
een traan van spijt,
terwijl mogelijkheden
mijn geest benevelen
een roes van blij

wel toegankelijk
maar niet begaanbaar

om vrij te zijn
niet achtervolgd
maakte ik veel dwaalsporen
en toen ik naar huis wilde
raakte ik de weg kwijt, dus

ze zei dat ik me moet schamen
voor zo'n streek
en ze had gelijk
het was een schaamstreek

ik doe mij graag de lol
de dames een plezier te doen

er zijn er voor wie

waarheid bestaat

uit de werkelijkheid die ze wensen

Jezus, dat is Harry

riep ze

en dat klonk niet verkeerd

volgens haar heb ik geen rimpels

tenminste, alleen als ik lach,

maar dat doe ik, gelukkig

nooit

dit is wel een heel klein klotenland

op elke hoek van de straat

is wel een kruising

met alles wat ik om me heen zag

vond ik 't het niet echt waard

om op te groeien

als je iets wilt

krijg je iets

al is het maar

spijt dat je het kreeg

ik begreep het beter
niet door meer na te denken
maar het te voelen

zo dom
dat we ons er zelfs van kunnen overtuigen
dat het pas echt slim is
als je nog alwetender wilt zijn

laten we niet overdrijven,
wie het laatst lacht
lacht het lest

de stijl van joodse kunstenaars
is vaak expres zionistisch

verliefd
op verlangen naar jou

ontzag is iets heel anders dan ontzien
bijna tegenovergesteld

ik zei niks
en dat zegt genoeg

als ik ergens naartoe loop
lijkt het altijd langer te duren
dan dat ik daar niet naartoe loop

Als hij niet doet wat ik wil
dan doe ik niet wat hij wil,
dat is nou eenmaal vrijheid, zei hij
Nee, zei ik,
dat is nou dwang

in de VS zitten cellen vol lui
die veroordeeld werden
tot wel 10 jaar doodstraf

wat is er nou mooier
dan een Japanse te schilderen
in een witte kimono
en met een witte achtergrond

zij is de beker
waaruit ik mijn leven drink

leven is de hardnekkigste schrijffout
je krijgt immers van alles
en uiteindelijk
moet je het allemaal teruggeven
dat is gewoon lenen

zoals je kunt lezen
trok het leven mijn gedachten aan flarden

waar moet je
zonder speelruimte
met je liefde spelen

zelfs als ik maar in de buurt kom
schijten ze in hun broek
overdrachtelijk gesproken natuurlijk
maar om de een of andere reden
ruik je het

wie dan leeft, die nu zorgt

ik genoot van de heldere witte zeilen
spiegelend op het dansend water
achterstevens van zwanen
die ondergeduikeld stonden

hij had zijn ruiten al lang ingegooid
en voelde niet dat hij op de tocht zat

mijn verhaal kent geen kleine lettertjes

ze zei Dromerd,

je kunt niet leven in een droom,

sta met beide benen op de grond.

Ach, zei ik, slaperd,

jij komt geen stap verder.

langzaam word ik wakker

gedachten sluipen van droom in de dag

gevoelens van het donker naar het licht

tussen roes en besef

lukt het heel even

te zien hoe ik droom

en voel ik jou

zoals ik je zien kan

je bent

natuurlijk

ik ben pas echt wakker als ik slaap

want als ik zo mijn dromen eens naga

plotseling stond ik

voor haar onbestaanbaar geachte evenbeeld

de mijnmoederzachte blik

te verbijsterd om iets te kunnen zeggen

of zelfs maar te weten

wat ik haar nog wil vertellen

noodlottigheid maakt het aanlokkelijke
onweerstaanbaar

Jij geeft me kracht, zei ze
Je bent sterk genoeg, loog ik
en trok de deur achter me dicht

ik keek uit naar een leuke avond
en bij binnenkomst in de boekenkast
Sartre, Courts-Mahler, kamerplantenboek,
kookboek, Bijbel, Oosterse filosofie
ik had niet moeten komen

minnaars

kunnen maar moeilijk vrienden worden

we hielden van ons

zoals slechts één keer in ons leven

God zij ons genadig

haar haar kriebelde mijn neus

ik probeerde het onopvallend

uit mijn gezicht te vegen

en toen ze zei dat het zo lang geleden was

dat iemand over haar haar streek

was ik zo laf haar in die waan te laten

als jouw naam niet in mij dagboek staat
is elke bladzijde onbeschreven

een vluchtende eend
trok een messcherp spoor in het water
zoals zij in mijn ziel
maar het water zal weer spiegelen

vroeger had ik prachtige knikkers
glashard en helder, blinkend gaaf
en diepe kleuringen flonkerend
... a mans best friend ...

de laatste regel is
de titel van ieders boek

het verlangen naar volkomenheid
geeft je vuur
tot het de inspiratie opbrandt

Waarom schrijf je?
Om iets te vertellen.
Wat te vertellen?
Dat kan ik niet zeggen.